

X Ka 142/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Wróblewska

Sędziowie: SO Urszula Myśliwska

SO Krzysztof Chmielewski (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Matuszczak

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 r.

sprawy **B. G.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Pruszkowie

z dnia 2 grudnia 2013 r., sygn. akt V K 536/13

orzeka:

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Z. wynagrodzenie w wysokości 420 (czterysta dwadzieścia) złotych plus VAT za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X Ka 142/14

UZASADNIENIE

B. G. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 03 lipca 2011 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieletnimi A. K. (1) i S. W. przy użyciu kilofa wylał drzwi wejściowe do budynku z którego usiłował dokonać kradzieży elementów metalowych o łącznej wartości 1000 zł na szkodę A. K. (2) jednakże zamierzonego czynu nie dokonał z uwagi na postawę sąsiadów, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,
2. w tym samym miejscu i czasie co w punkcie pierwszym działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieletnimi A. K. (1) i S. W. w budynku do którego się wlał, przy ul. (...) w B. dokonał uszkodzenia ścian oraz mebli, gdzie łączna wartość strat wyniosła 15000 zł na szkodę A. K. (2), tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.,

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 2 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt V K 536/13:

1. oskarżonego B. G. od popełnienia zarzuconych mu czynów uniewinnił,
2. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Z. z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu kwitę 1440 (tysiąc czterysta czterdzieści) zł, powiększoną o podatek od towarów i usług;
3. poniesionymi w sprawie wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok a podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk, 434 § 1 kpk i art. 444 kpk został zaskarżony przez prokuratora w całości na niekorzyść oskarżonego B. G..

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 i art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi temu zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż brak jest jednoznacznych dowodów potwierdzających fakt, że B. G. dokonał zniszczenia mienia w postaci wnętrza domu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w B. oraz działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieletnimi sprawcami usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do wskazanej posesji i przyjęciu przez Sąd odmiennych założeń, co w konsekwencji skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu.

Skarżący na mocy art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 437 § 1 kpk. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesiony w niej zarzut – jako wewnętrznie sprzeczny – uznać należy za bezzasadny w stopniu oczywistym.

Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k., sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym, o ile ustawa to przewiduje. Granice środka odwoławczego są wyznaczane przez cztery elementy: zakres zaskarżenia, zarzuty odwoławcze, wnioski odwoławcze oraz kierunek środka odwoławczego.

W przedmiotowej sprawie prokurator zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż brak jest jednoznacznych dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonego.

Błąd ustaleń faktycznych stanowiący trzecią podstawę odwoławczą zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do samego kwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia, że sąd popełnił istotny błąd ustaleń faktycznych. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że zasadniczo zarzut apelacji sprowadza się wyłącznie do wskazywania, iż istnieją dowody świadczące o sprawstwie oskarżonego, które nie zostały prawidłowo przez Sąd Rejonowy zinterpretowane i ocenione. Niemniej jednak tak uzasadniony zarzut nie może skutkować podważeniem wyroku Sądu Rejonowego. Rozważając tak poczynioną argumentację skarżącego w kontekście argumentacji sądu orzekającego, zawartej w pisemnych motywach wyroku, Sąd Okręgowy uznał, że tak sformułowana apelacja stanowi jedynie polemikę z rozstrzygnięciem.

Stosownie do treści art. 434 § 1 zd. 2 k.p.k., jeżeli środek odwoławczy pochodzi od oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika, sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym lub podlegających uwzględnieniu z urzędu. Gdy więc środek odwoławczy pochodzi od tzw. podmiotu fachowego, w tym od oskarżyciela publicznego, to jeśli nie stwierdzone zostaną uchybienia podlegające uwzględnieniu z urzędu (bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 § 1 k.p.k., powody uzasadniające

wniosek o rażącej niesprawiedliwości orzeczenia – art. 440 k.p.k., czy potrzeba poprawienia kwalifikacji prawnej czynu – art. 455 k.p.k.), sąd odwoławczy związany jest w orzekaniu na niekorzyść oskarżonego nie tylko granicami zaskarżenia, ale nadto musi baczyć na to, jakie uchybienie lub uchybienia podniesione zostały w środku odwoławczym. Jeśli uchybienia podniesione w środku odwoławczym nie zostaną potwierdzone, to nawet występowanie innych, ale nie podlegających uwzględnieniu z urzędu, czyniło będzie niemożliwym orzekanie na ich podstawie na niekorzyść oskarżonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 18 grudnia 2002 r., III KKN 423 / 00, opubl: Legalis; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2004 r. IV KK 250 / 04, opubl: Legalis).

W realiach niniejszej sprawy na powyżej wskazany problem należało zwrócić szczególną uwagę, ponieważ oskarżyciel publiczny nie zakwestionował w żadnej części swojej apelacji ani oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy, ani przyjętej kwalifikacji prawnej. Tymczasem – co wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia – uniewinnienie oskarżonego oparte zostało przede wszystkim na tym, że „postępowanie dowodowe nie doprowadziło do wykazania ponad wszelką wątpliwość, aby B. G. popełnił przestępstwa (...)”. Ten fragment uzasadnienia w zestawieniu z pozostałą jego treścią jasno wskazuje na to, że u podstaw takiego rozstrzygnięcia leży ustalenia faktyczne o braku po jego stronie zamiaru bezpośredniego popełnienia czynów opisanych w akcie oskarżenia, jak i braku działania wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ich dokonaniu.

Tymczasem ustalenia Sądu Rejonowego dotyczące strony podmiotowej i przedmiotowej czynów nie zostały zakwestionowane stosownym zarzutem mającym oparcie w art. 438 pkt. 1 i pkt. 2 k.p.k. Lektura całości wniesionego środka odwoławczego nie potwierdziła, że skarżący pomimo tak zredagowanego zarzutu w petitum apelacji, w dalszej jej części odniósł się do obrazu przepisów prawa procesowego poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów czy też prawa materialnego.

Sąd Okręgowy dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia dostrzegł błędy w procedowaniu, które mogły skutkować obrazą przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, ewentualnie także obrazę przepisów prawa materialnego. Wobec braku stosownych i rzetelnie sformułowanych zarzutów przez apelującego, zaskarżone orzeczenie nie podlegało ani zmianie ani też uchyleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.